

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

WUNIBALD MÜLLER, ZA VSE ŽIVLJENJE?

Podatki o knjigi

- Naslov: ZA VSE ŽIVLJENJE?
- Podnaslov: Ko življenjske odločitve zaidejo v krizo
- Avtor: Wunibald Müller
- Prevod: Alenka Novak
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 19,50 €
- Velikost: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 152
- ISBN: 978-961-278-266-5
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2016

Kontakt

Uredništvo

Telefon 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Tvegati moramo in stopiti na pot intimnosti in ljubezni

Za vse življenje? Že ta naslov knjige nam pove, da avtor ne obravnava življenjskih odločitev, med katere uvršča zakonsko zvezo, redovništvo in duhovništvo ter odločitev za samskost, z vidika njihovega ideala, ampak z vidika krize. Krize so del našega življenja, ne glede na to, ali živimo v tesnih odnosih ali sami. Kriza seveda nikoli ni razlog za obup in malodušje, pač pa prej povod za novi razmislek o samem sebi in o odnosih, ki jih živimo. To pa še ne pomeni, da bo izhod iz krize nujno uspešen, kaj šele idealen.

Odločitev, da bom z drugim človekom skupaj živel vse življenje, ali da bom preostanek življenja preživel v samostanu ali kot duhovnik, mora biti v skladu z lastnim jazom, če naj bi vsebovala možnost, da bo trajala vse življenje. Če ne poznaš samega sebe, si podoben nekemu, ki brez temeljev postavi razvalino namesto zgradbe. Poznavanje in sprejemanje samega sebe je pogoj za poznavanje in sprejemanje drugega in za skupno življenje. Ljubezen, ki jo naklanjamo drugim, moramo nakloniti tudi samim sebi. To je pogoj, da bi naši odnosi imeli dobre možnosti in trajali dolgo, celo za vedno.

Pričujoča knjiga je odlična snov za premišljevanje in meditiranje o nas samih in o naših pomembnih življenjskih odločitvah. Kdor želi svojo življenjsko odločitev premisliti in samega sebe pravočasno preveriti, kaj je ali česa ni sposoben narediti, bi moral to knjigo ne samo prebrati, ampak ponotranjiti.

O avtorju

Wunibald Müller (r. 1950) je doktor teologije in diplomirani psiholog ter psihoterapevt. S svojo družino živi v Würzburgu, svetovalno dejavnost pa opravlja v terapevtsko-duhovnem centru »Recollectio-Haus« v opatiji Münsterschwarzach. Ta center je sam ustanovil

leta 1991 in je ves čas tudi njegov vodja; pri delu mu pomaga strokovni tim, duhovni voditelj centra pa je Anselm Grün. Poleg terapevtskega dela se Müller veliko posveča tudi pisanju, saj je doslej izdal že številne uspešne knjige s področja duhovnosti, življenjskega svetovanja in psihologije.

Odlomki iz knjige

Da bi bili sposobni soočenja v partnerstvu, mora biti odnos globoko zakoreninjen, tako da ga ni mogoče preprosto izpuliti in zavreči kot plevel. Biti mora vez, ki vzdrži konflikt in zaradi tega ni vprašljiva, odnos, na katerega se lahko zanesesh. Drug drugemu moramo pomeniti nekaj, kar je globlje in pomembnejše kot trenutni konflikt. Obstajati mora nekaj, kar povezuje na globlji ravni, kar omogoča, da vzajemno obvladujemo težaven položaj, da se prehitro ne vdamo. Zato, ker je drugi zame pomemben. Zato, ker ga ljubim. Zato, ker sem mu rekel in obljubil, da bom ob njem v dobrem in slabem. Pri površinskem odnosu to ni mogoče, zato je potreben pristen odnos, v katerem se drug na drugega lahko zanesemo in drug z drugim živimo zavezujoče. To velja za partnerske in za prijateljske odnose. V enaki meri pa velja tudi za odnose v duhovni skupnosti. (Stran 58)

Če želimo dati iskrenim odnosom priložnost, da bodo dolgotrajni, se moramo posloviti od pretiranih predstav in pričakovanj. Naučiti se moramo zadovoljiti se z nepopolnim, včasih morda celo ceniti nepopolnost v ljudeh, s katerimi živimo, zaradi dejstva, da smo sami nepopolni in morajo drugi živeti z našo nepopolnostjo. Lahko si pomagamo s tem, da vsega ne vzamemo preveč resno, da se občasno krepko nasmejemo sebi in lastnim pomanjkljivostim, in se spomnimo, kako prav je imel veliki teolog Karl Rahner, ko je dejal, da je ljubi Bog človeka sicer ustvaril, a da človeku zaradi tega ni treba biti domišljav. (Stran 63)

Če hočemo živeti v trajnih, zavezujočih, dolgih, morda celo vse življenje trajajočih odnosih in vezeh, je vredno upoštevati nasvet, naj vedno znova usmerjamo pogled vase, da bi odkrili, kaj lahko naredimo, kaj moramo pri sebi spremeniti ali v čem se moramo spremeniti, da bi se odnos nadaljeval ne le navzven, temveč bi trajal smiselno in izpolnjujoče. Pri tem moram pogledati zlasti, kako resno jemljem odnos in vez, v katero sem se spustil. Kako je z mojo zavezo? Ali se lahko drugi zanesse(jo) name? Ali verjamem v naju? V to, da lahko ostaneva skupaj? Ali si prizadevam za to, čeprav je včasih težavno? Iz tega lahko izhaja nova moč, ki priteka vame in skozme lahko postane plodovita, tako da bo v najinem odnosu mogoče občutiti novo življenje in živost. (Stran 73–74)

Gotovo je blagoslov za človeka, če ima srečo ali mu uspe vse življenje ostati zvest odločitvi, ki jo je nekoč sprejel. Skušal sem pokazati, da je to mogoče in kako lahko k temu pripomoremo. A dejstvo je, da ni vedno tako. Obstajajo okoliščine, v katerih je treba odločitve razveljaviti. Tedaj je pot včasih težavnejša. Za vse življenje – je to mogoče? Z marsičim lahko pripomoremo, da se to uresniči, toda 'narediti', jamčiti tega ne moremo. Poleg tega ne pomeni, da smo boljši ali uspešnejši od tistih, katerim ni uspelo. Naše življenjske odločitve bi morale pripomoči k srečnejšemu učlovečenju, obogatiti naše življenje. Če je tako, smo lahko srečni, če ne, je to lahko razlog za ponoven razmislek o življenjskih odločitvah. Obstaja veliko negativnih primerov posledic, če na milost in nemilost ali iz principa vztrajamo pri odločitvi, ki je v bistvu sami pred seboj ne moremo več zagovarjati. A to nas ne bi smelo odvrniti od tega, da bi se spustili v vseživljenjske odločitve. Pri tem lahko, kot je lepo povedal Karl Rahner, upamo na Boga in njegovo milost, da bomo to odločitev živeli vse življenje. Če pa ne bo tako, smemo kljub temu zaupati, da lahko v življenju gremo naprej in da nas Bog spremlja na novi poti, za katero smo se odločili, saj vendar samo on ve, katere poti in ovinki nas navsezadnje pripeljejo do cilja. (Stran 145–146)